

7. Blagor jim, kateri niso ničesa dolžni, ker ni treba se ugibati posojevavcem.

8. Blagor zdravim, ker njim ni treba piti grenkih pa dragih pijač.

9. Blagor neoženjenim, ker ni treba se bati, da bi jih ušesa bolele.

10. Blagor starim, ker ne bo treba se jim več dolgo po svetu ukvarjati.

Jezikoslovne posebnosti.

S klobuki mi le glave pokrivamo, Nemci pokrivajo z njimi tudi perste, ker pravijo — *Fingerhut*.

Nemci tudi cukor (sladkor) na klobuke merijo, ker pravijo — *Zuckerhut*.

Čevlje nosimo mi le na nogah, Nemci jih nosijo tudi na rokah, ker pravijo — *Handschuh*.

Tudi po klancih voznim kolesam čevlje podkladajo, ker pravijo — *Radschuh*.

Nemci so menda kdaj imeli ženske vedno zaperte kakor Turki, ker še zdaj Nemci imenujejo žensko — *Frauenzimmer*.

Nektere ribe so pri Nemcih leséne, ker jim pravijo — *Stockfisch*.

Navadno se ljudje na svet rodijo, pri Nemcih se kujejo, ker pravijo — *Menschenschlag*.

Hlače se narejajo iz sukna ali pa iz druge robe; Nemci jih imajo tudi iz vode, ker pravijo — *Wasserhose*.

Narmanj se ujema z resnico v nemškem jeziku oštir, pravijo mu — *Schenkwirth*.

Nobenemu nič zastoj ne dá, pa pravijo, da vino „šenkuje“ — *Wein schenken*.

Nemci so začeli narejati ženskim oblačila iz obročev, ker pravijo — *Reifrock*.

Nemci pridevajo otrokom, katerim starši pomerjó, še ene usta, to je — *Vormund*.

Pri vseh ljudstvih otroke redijo in učijo, pri Nemcih jih ulečejo; ker pravijo — *Kinder erziehen*.

Pri Nemcih imajo vsi hribje noge, ker pravijo — *Am Fusse des Berges*.

Med Nemci prijatli ne stojijo na dveh nogah, ampak le na eni, pravijo — *Er steht mit ihm auf einem freundschaftlichen Fusse*.

Nemci imenujejo najimenitniše opravila, igrače, ker pravijo od takega, ki ima veliko oblast v rokah — *Er hat einen grossen Spielraum*.

Visoke mogočne osebe so bile menda nekđaj tako rahle, da se je skoz nje vidilo, zato so jim rekli — *Durchlaucht*.

Nemški grofje so bili rojeni le na visokih hribih, zato se jim pravi — *Hochgeboren*.

Kđaj je nek pri Nemcih postal pes znamenje revšine, ker pravijo — *Er ist auf den Hund gekommen*.

Kadar Nemec kaj neumnega naredí, pravijo, da kozla vstrelí — *Hat einen Bock geschossen*.

Čudno je, da pri Nemcih nevesta prinese v hišo strup, ker pravijo — *Mitgift*.

Nemci ljudi lepe obnaše zaperajo, ker od takih pravijo — *Eingezogen*.

Malopridne pa izpušajo, ker jim pravijo — *Ausgelassen*.

Kadar Nemci odbornike volijo, menda vselej strelajo, pravijo jim — *Ausschuss*.

Kadar dnarje dajo komu, preden jih zasluži, menda tudi strelajo — *Vorschuss*.

En malo prismuknjen Nemec menda zmiraj strela, ker mu pravijo — *Schuss*.

Nemci tudi dim v sode spravljajo, ker pravijo — *Rauchfass*.

Tudi tinto Nemci v sodih hranujejo — *Tintenfass*.

Čudno je, da Nemci tako radi tolčejo, ker veliko opravil le s tolčenjem znamenjujejo, kakor: *vorschlagen*, *nachschlagen*, *durchschlagen*, *aufschlagen*, *ausschlagen*, *überschlagen*, *anschlagen*, *entschlagen*, *beschlagen*, *zuschlagen*. Pa še veliko družih. Višnjagorski.

Dopisi.

Iz Zagreba 1. aprila. V. G. — Beseda (koncert) v korist tukajšni učiteljski knjižnici 23. dan p. m., ki jo je „Novicam“ oznanil njih navadni dopisnik, se je izverstno obnesla na vsako stran. Kakor čujemo, bomo imeli v kratkem v tukajšnjem gledišu horvaško igro za siromaške Dalmatince; igrali bojo horvatski plemenitniki. Naj Vam še oznamim, kako Horvatje spoštujejo svoje za domovino neutrudljive pisatelje. Podružnica sv. Ivanika je vredniku „Gospodarskega lista“ g. Bogoslavu Šulek-u poslala zlato pero s slavivnim pismom, v katerem se mu iskreno zahvaljuje za njegovo delavnost na horvaškem literarnem polju, posebno pa za marljivo vredovanje „Gospodarskega lista“. Omenjeno pero je mojstersko delo. Visi na dvostruki zlati verižici; v sredini se nahaja s krono horvaško-slavonski gerb tudi iz čistega zlata narejen, in na srebernem deržalu je napisano v horvaškem jeziku posvečenje. Podružnica, ki je to storila, je lepo poslavlila zasluženega vrednika kmetijskega časnika, pa tudi sama sebe je počastila, kazaje, da vé ceniti vredne svoje možake. Slava!

Iz Reke. Vem, da se tudi v Ljubljani zdaj marsikaj sliši iz Horvaškega, pa se je tudi res, od kar sem Vam zadnjikrat pisal, marsikaj novega prigodilo. Narod se je iz dolge nečimernosti zopet zdramil. To novo življenje nekteri res pisano gledajo in sém ter tje gerdo domorodce natolcovajo. Te gospode bi le prosil, spomniti se besed svetega pisma: „Po njihovem sadu jih boste spoznali“. Nobeno oko pa do zdaj še ni moglo spaziti ne zernica koristi, ki bi jo bila prinesla delavnost teh zabavljacev bodi si vladi, bodi si narodu. Da pa so domorodci mnogo, mnogo obema koristili, nam spričuje zgodovina. Vse, kar se nasprotno njim govori, pa so prazne marne, ali pa hudobija. Naj omenim tedaj ob kratkem, kako so zadnje mesce Horvatje napredovali. Poglavitna, vesela novica je, da je notranje sovražstvo na vse strani zginilo. V Pripomorji ni več nikakorsne laške stranke; prejni laškutarji so poprijaznili se z domačimi in jim razodevajo spoštovanje, kakor jim gré. Tako se je popolnoma zedinilo z narodsko stranko tudi horvaško plemstvo, ki je bilo pred večidel madjaronsko; pri veselih gostijah je delala se bratovščina in zdajci začno imenitni plemenitaši podpirati domačo literaturo, domači napredek. Ravno zdaj se snuje tudi društvo sv. Cirila, slovanskega aposteljna; pristopiti mu bodo zamogli brez razločka katoličani in staroverci, ker svetnika oboji enako časté za največjega dobrotnika. In tako gine od dné do dné tudi sovražstvo zavolj vere. Pa tudi med Horvati in Madjari ni nobene jeze več; kjer koli se snidejo, se prijazno pozdravljajo in pomenkovajo, vse je odpuščeno in pozabljeno. Nekterim ljudem, ki se štulijo za Bog vé kake „patriote“, se zdí ta prijaznost med narodi tern v peti in silno nevarna. Hotli bi, da so si vse avstrijsanske ljudstva eno proti drugemu kakor psi in mačke. Takim ljudém nikoli ne vstrežeš. Ako so narodi si navskriž, kričé v eno mer: „ewiger Nationalitätenhader;“ ako so prijazni, sem jim podtikajo „Hintergedanken“. Sam Bog vstrezi takim. Taka politika je pa grozno piškava, zato, ker je hudobna. Gorjé državam, ki skušajo stati na temelji takošne sirove nemoralnosti. Jez pravim, da mora biti, kakor povsod drugej, alfa in omega vsake politike sprava in ljubezen. In zato je gotovo le veselo znamenje, da je med Horvati notranji prepír potihnil. Žal pa bi nam bilo, ako bi obetane politične novine ne prišle na dan. Kako nek hoče narod brez njih svoje potrebe in svoje želje vladi razodevati? — Pisal sem Vam, da je dobil horvaški pisatelj Kurelac *) povabilo, priti na rusko vseučilišče v Harkov. Toda blagi mož tega ni sprejel; pretežko ga stane,

*) Ne zdi se nam treba popravljati tiskarne pomote, po kateri se je unidan pisalo Kurelec namesto Kurelac, ker učenega domoljuba ime je vsakemu omikanemu Slovincu tako dobro znano, da vsak sam popravi tiskarni pogrešek. Vred.